

ר"ל בזה אשר אמר ומל ה' חלקיך את לבבך, אמנם כ"ל שלא ימול הלכ לגמרי כדי שלא יתבטל שכר ועונש אך יהי רק בעל היל"ה שכל אדם יזכור הי"ת ולא ישכח עונשו ושכרו אך לא יהיה בעצב האנושי לעצור ה' רק מאהבה, על כן אמר ואחרי חשבו ושמעת ר"ל אחרי שכבר מלתי לבבך לעצור ה' עוד חשבו לשמוע וגוי אשר חנכי מלך היום ר"ל היום יהי צעניך כל יום כחדשים וזה עצודה מאהבה, ועי"ן ישוב ה' לשוש עליך כאשר שש על אבותיך אצרכם שלא היה לריך סעד לתומכו — כי השמע בקול ה' חלקיך לשמור מצותיו וחקותיו הכתובה בספר התורה בזה, הכא אמר שפיר שישמרו חוקיו הכתובים על הגויל הנקרא זה [ע"י לעיל עמי קי"ט] הם ישמרום שלא יעופו חלילה ויהיה קיימים לעד וללנח. [תקס"ה].

לא צשמים היא פי חז"ל [עירובין נ"ה]. במגביהו
עלמם בגארה, דורשי רשומות אמרו מי יעלה
לנו ה'שמימה ר"ת מיל"ה, ר"ל דהוה ס"ד צש"ס
[סופה ה']. מותר להגארות שמיני שצשמינית ר"ל
שיגארה צמה שהוא החום צלות ברית קודש על צשרו
כמ"ש על דהע"ה בשנסחכל צמילה שצצשרו שמת
ואמר למלח על השמינית [מנחות ל:]: והמילה הוא
שמיני שצשמינית שהוא מלוח שמינית שהוא אחר ז'
מלות צ"נ ונחה צשמיני, והוא חמינה שמוחר להגארות
צמה שזכה לשמור ברית קודש, אמנם מסיק ש"ס לא
מיני ולא מקלתי דכתיב תועבת ה' כל גצה לב,
על כן אמר לא צשמים היינו צמחגאים חפי צמילה
המרומו צר"ת מי יעלה לנו השמימה. [תקפ"ז].

כי קרוב אליך הדבר מאוד צפיק ובלבבך לעשותו. כחז שלי"ה הם ג' דברים הלרכים לחשובה: פה, לב, אצרו העשי, ולפע"ד שצזה יוצן פי הפוע [צצברונות ליום צ' דר"ה] עשה פלא לחיים לצל יהיו כמזויס, כי פלי"א ר"ת פ"ה לצ' איצרים ומצקשים אנהנו שלא נהי ח"ו כמתים כרשעים אלא שיעשה הפלי"א שלנו לחיים לשוב לפניו. ה' יזכנו לשוב צחמת וצתמים ונעמוד לפניו חי ציראתו כל היום אמנ*).

ברבה פי זו כי המלוח הזאת אשר חנכי מלך היום לא נפלאה היא וגוי, הלכה אדם מישראל שעומד לקרות לתורה מה מצרך לפניו ומייתי לי מדכתיב צרוך אתה ה' למדני חוקיך ע"ש שהארריך, ולפע"ד יוצן צהצין מאחז"ל על פסוק על מה אצדה הארץ ויאמר ה' על עצם את תורתו אשר נתתי לפניכם ואמר רב יהודה אמר רב מה היא שלא צרכו

צתורה תחלה, וכבר פרשתי בזה צמ"א וכעת יראה צקילור, כי הם מאלו שמוע לקול צביאים צחמרם כי גם יראת שמים צידי שמים ואין לאדם כח בזה, והנה הרשצ"א כי צחשובה לכן לא תקנו צרכה על נתינת אדקה כי אולי לא ירלח העני לקבל, והי"ן איך יצרך על התורה תחלה דלמא ירגה ולא יצין ולא יחכה צב צדמסיק תעלה מצי כרצא, ולא האמינו כי זה תלוי צאדם ואינו צידי שמים כי כל המיגע צתורה זוכה לכהרה והיא הפקר לכל יגעתי ומלאתי חאמין, וזהו מרומז צקרה על עצם את תורתו אשר נתתי לפניכם פי" לא האמינו שנתתי לפניכם צרשותם וחפלים, ועל כן צפי זו דפתי לא צשמים היא לא נפלאה היא ממך, קרוב אליך הדבר מאוד וכאלה רבות לכן שאל על צרכת התורה דל"ה אין מקום לצרכת התורה לפניו כלל, ולכן מייתי לי שפיר מצרוך אתה ה' למדני חקיך מדכתיב שהי מצרך ואח"כ החפלה למדני חקיך משמע שצרך אעפ"י שלא ידע והצין עדיין. [תקנ"ד—נ"ז].

ברבה פי זו אחס נצבים, הלכה אדם מישראל שהוא קורא צתורה מהו שיכי מצרך לפניו וכי ומארריך ולצסוף מייתי לי מדכתיב שאמר צרוך אתה ה' למדני חוקיך וכבר כתבתי מזה צמקום אחר, וכעת נלע"ד כך צצוה"י, צתחילה צישצ מחז"ל צמס' צדריס [פ"א]. דבר זה שאלו לחכמים ולנציאים על מה אצדה הארץ וכי וכבר כתבתי על זה כמה פעמים, וי"ל לפמ"ש רש"י שראו ישראל מלה קללות חסר שחיס מלצד אותן שצתיב אמרו מי יכול לעמוד צאלו, והכונה שראו דכתיב גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב וגוי ח"כ הרי כאן ל"ה ועוד שנים שלא נתפרשו כל חלי וכל מכה וכיון שכבר נתפרשו אותן שצתיב ואותן ל"ה שצחן ח"כ מה נשאר אח"ז אלא להשמיד ולהרוג ח"ו ע"כ חרדו ישראל, אמנם חז"ל אמרו [מוצה ציערות דבש ח"ר דרוש ד'] זהו סלוקן של חכמים ושכחת התורה, אך כל זה אי התורה הצובה עליהם ומצרכים צתחילה נותן התורה פי" שנותן כל יום חידושים כדד היונק אך אי אין התורה הצובה כ"כ וגם לומדיה, ח"כ הרי ע"כ צריכים לצבול על עוונותינו עוד צי קללות נוסף על הצ"ח וקשים מהם וכיון שסילוקן של חכמים אינו קשה צעיניהם ח"כ ע"כ יסצלו דבר אחר וזהו אצידת הארץ, וזהו שאלה לחכמים דייקי שהי להם להיות נתפס צעון הדור ע"ד עול הרצ שצבם [צרכות ס"צ:]: ומדוע אצדה וצאה החשובה מאלו יתי שלא צרכו צתורה תחילה ולא ה' ספוגה צעיניהם כלום וא"ש.

א"נ י"ל מאמר בגי"ל, כי לכאורה אין מקום לצרכת התורה תחילה אם לא נודה צמעלת צעלי חשובה כי לולי זה אין לצרך עליה כי אין אדם

* במאמר זה סיים מרן הח"י אגודה עה"ת משנת תקס"א, וכ' אחר מאמר הג"ל: תושלבי"ע ח"י על סדר הפרשיות משנת אשר"י כ"ל ירא ה'.